

EL LAÏCAT CATÒLIC

Tots els batejats laics o ordenats formem el poble de Déu. Ja ho deia sant Agustí fa 15 segles: *Per a vosaltres sóc bisbe, però amb vosaltres sóc cristià.* El laïcat catòlic està format per persones batejades que viuen en diferents graus la seva pertinença, participació i corresponsabilitat en la vida de l'Església, tot i que només un 15% de batejats participa regularment en la missa dominical. I entre els més practicants hi ha un gran percentatge que demostra un escàs o confús coneixement de les veritats del Credo. Hi ha grups que tenen un gran sentit de pertinença a l'Església i que col·laboren en les tasques eclesials i de voluntariat, però també n'hi ha que mostren desafecció o refusen el magisteri eclesial, dins l'actual ambient de descristianització. Alguns es limiten a criticar l'Església, però són tan incapaços d'ofereir-se per ajudar-la a redreçar la seva situació, com d'oblidar-la i deixar-la en pau. N'hi ha també que conserven diverses pràctiques de devoció, reduint la vida cristiana a fragments de la pròpia existència. El cert és que el patrimoni de la fe ja no es transmet de manera natural de generació en generació. Hi ha molts pares incapaços d'iniciar llurs fills en la fe, en la pregària i en la vivència cristiana. I molts padrins de bateig que no saben ni el pater noster. A més els mitjans de comunicació social difonen models culturals cada vegada més allunyats o contraris a la tradició cristiana. De manera que, convertir-se al cristianisme i viure com a cristià, sovint significa anar contra corrent, ser signe de contradicció i viure en una veritable soledat espiritual. Per això avui en l'Església es parla d'una nova evangelització i de com transmetre el do de la fe perquè pugui ser acollit i viscut pels batejats.

El magisteri de Benet XVI estava dirigit a ajudar a redescobrir la dignitat, bellesa, raonabilitat, alegria i responsabilitat de ser cristià, en un món postcristià. Doncs està en joc el significat del fet cristià en la vida de les persones, perquè el cristianisme no és una doctrina, ni una ideologia, ni unes normes morals, sinó el fet de l'encarnació de la Paraula de Déu, misteri que succeeix i subsisteix en la història de la humanitat. Crist ens ha revelat que Déu és Pare i Mare i alhora la vocació, la dignitat i el destí de la persona humana i de tota la creació. No es comença a ser cristià per una decisió ètica, sinó pel trobament amb una Persona vivent que dona nou camí i horitzó a la nostra vida, com els deixebles d'Emaús, que parlant amb Crist ressuscitat, sentiren cremar novament el seu cor i en descobriren-lo al partir el pa es convertiren en testimonis seus.

E. ZARAGOZA

EDITORIAL L'HERÈNCIA ANLLÓ ARA VA DE BO

La notícia ha estat aquest darrers dies que la Generalitat ha publicat l'anunci de la subhasta dels immobles de la intestada herència Anlló, que es farà el proper dia 8 d'abril al matí, essent el 21 de març la data límit per presentar la documentació i garanties. A part de les vivendes que ja han estat subhastades en anteriors ocasions, aquesta vegada surten com a primera subhasta els antics edificis que havien estat els hotels regentats pels germans Anlló en èpoques passades on a Sant Feliu la indústria hotelera hi era molt present, essent una de les principals fonts d'ingressos per a la ciutat, a part dels nombrosos llocs de treball que generava, fins l'any 2003 en que varen ser tancats.

El tema de l'herència dels germans Anlló, que moriren l'any 2002, ha estat tema durant aquests anys per l'Ajuntament on hi han passat diversos consistoris i cap ha pogut solucionar d'una vegada i definitivament l'assumpte. El principal estament que havia de posar-hi solució és la Generalitat, que també en aquests anys va canviar de color polític i tampoc va ser capaç de liquidar la qüestió.

Pel que sembla, ara sí que va de bo amb els tràmits pertinents que s'han posat en marxa per aquesta última subhasta que s'anuncia. Però així com l'any 2003 la situació econòmica encara era favorable i es passaven bons moments per les vendes o subhastes dels immobles, han passat els anys i la cosa ha empitjorat, tot i que els observadors i tècnics de l'economia diguin que hi ha brots verds en perspectiva. Per tant s'haurà d'estar a l'expectativa del resultat que es donarà el proper 8 d'abril i veure quants immobles tenen sortida i el destí dels mateixos.

Segons fonts municipals, la mateixa Generalitat ha contractat un empleat extern per atendre els possibles inversors interessats en l'herència dels Anlló, i, més concretament, en els establiments que s'hauran de reobrir com a hotels. A part hi ha els altres antics hotels que canviaran de denominació i podran passar a ser d'ús residencial.

La propera subhasta sembla que és el primer pas per liquidar d'una vegada i per sempre aquest espinós tema de l'herència Anlló. Un tema que durant alguns anys ha estat notícia a quasi tots els mitjans per l'insòlit del cas, relacionant-lo amb Sant Feliu. Esperem que en un proper i curt futur aquest es resolgui pel bé de la ciutat.

MINOTAIRES GUIXOLÈNS

INTRAHISTÒRICS

En aquest món en què qualsevol nimia efemèride es commemora com si ens juguéssim la pervivència de l'espècie i en què qualsevol president de mig pèl es despenja amb unes memòries en tres volums, em va sorprendre la lleugeresa amb què es va recordar el passat novembre el centenari del naixement de la meravellósament bipolar Vivien Leight, l'orgullosa "Scarlett O'Hara" d'Allò que el vent s'endugué. Certament, l'actriu mai no va ser un model per a senyorettes; més aviat encarnava el tipus de dona que va definir Mae West: "Les bones noies van al cel, les dolentes a tot arreu". Però la Vivien i Allò que el vent... mereixien sens dubte més consideració. He de confesar que, encara que la crítica ha entronitzat com la cita més memorable del cinema la rèplica final de Clark Gable/Rhett Butler ("Sincerament, estimada, m'importa un rave"), jo sempre he admirat una declaració seva a l'Escarlata: "Faig un elogi a la seva intel·ligència demanant-li que sigui la meva amant sense haver-la seduït prèviament". Quina enveja ser capaç de dir això!

Però la Vivien no és un personatge per a aquesta columna, reservada per a "intrahistòrics" de menys calat. Sí que ho és, en canvi, una secundària: Hattie McDaniel, la fidel criada negra "Mammy".

Quan el llargmetratge es va estrenar a Atlanta –desembre de 1939– la ciutat estava en ebullició. El governador havia decretat que fos festiu perquè ningú es perdés l'espectacle, i ningú no va faltar... llevat de la Hattie i la resta d'actors negres. Tots ells van ser "convidats" a no assistir perquè negres i blancs no podien compartir espais públics. Gable, en pla Butler, va amenaçar de boicotejar l'estrena, però la pròpia Hattie li va treure la idea del cap. Ella coneixia el sud i sabia amb quina gent s'estaven jugant els quarts.

La Hattie, filla d'esclaus, no només va ser la primera dona negra que va cantar en una emissora de ràdio dels Estats Units, sinó que la seva interpretació de "Mammy" la va fer mereixedora del primer Oscar concedit a una afroamericana. Encara que per a això hagués de seure a les files de darrere del teatre, és clar. Va participar en més de 300 pel·lícules, però no busquin el seu nom als crèdits: només hi apareix en el 25%, quelcom semblant al que li va passar a Woody Strode, el formidable recari negre que lluita a mort amb "Espartaco" a l'escola de gladiadors de Batiato.

Inconformista, defensora dels drets de les minories en temps on les majories apel·len al poder del nombre quan els falta el de l'equitat, la Hattie McDaniel se'ns fa molt actual. Encara més quan hom pensa en la famosa declaració d'Escarlata, "A Déu poso per testimoni que no em podran enfonsar. Sobreviuré (...). Encara que hagi de mentir, robar, pidolar o matar..."; i se n'adona que una proclama així podria pronunciar-la avui qualsevol governant. Posem per cas un expresident que escriu memòries, o un president que ja pensa en elles.

JULIO FALCES BORJA

www.setmanariancora.cat – facebook: Setmanari Àncora - Imprimeix: Arts Graf. Fontané. c/ Fortuny, 2-A, 17190 Salt. - Dipòsit Legal: GI-22-1961.

El Setmanari ÀNCORA és una revista independent, oberta a tots els matisos i a totes les ideologies i la seva opinió només es reflecteix en els articles editorials. Ni la revista ni els col·laboradors habituals, no se solidaritzen necessàriament amb les opinions que exposen, defensen i signen els autors de llurs articles.

Edita: Associació Cultural Bitàcola – Director: Josep M. Isern.

Redacció, administració i publicitat: Passeig dels Guixols, 17-Galeries del Mar - Horari redacció: dilluns de 18 a 20 hores – Tel. i fax: 972 328 366 – Adreça postal: Apartat 99 – 17220 Sant Feliu de Guixols – Adreça electrònica: redaccio@setmanariancora.cat –

Subscripcions:

FORMAT PAPER LOCALS: ANUAL: 80 €
TRIMESTRAL: 20 €
FORMAT PAPER FORANS: ANUAL: 100 €
TRIMESTRAL: 25 €
FORMAT DIGITAL (Format pdf): ANUAL: 60 €
TRIMESTRAL: 15 €

Membre de (E) ACPC

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència